

Sygn. akt II AKz 968/20

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Mirosław Ziąja

Protokolant: Agnieszka Bargiel

w sprawie **D. S. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 25 sierpnia 2020 roku, sygn. akt XVI K 98/20

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2020 roku sygn. akt XVI K 98/20 Sąd Okręgowy w Katowicach orzekając z urzędu, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt. 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. i art. 263 § 3 k.p.k. przedłużył czas trwania tymczasowego aresztowania stosowanego wobec oskarżonego D. S. (1) na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 2 czerwca 2020 roku sygn. akt VII Kp 203/20, na dalszy czas oznaczony tj. do dnia 30 listopada 2020 roku.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła obrońca oskarżonego zarzucając postanowieniu sądu I instancji obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt. 2 i § 2 k.p.k. W konsekwencji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie o zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania innego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym. Ponadto obrońca wniosła o zasądzenia na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które to koszty nie zostały pokryte w całości, ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego D. S. (1) jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że pomimo tego, iż skarżąca podnosi zarzut naruszenia przepisu art. 249 § 1 k.p.k. w żadnej mierze nie został on umotywowany. Podkreślić należy, że formułując zarzuty w oparciu o przepis art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrońca winna wykazać możliwy wpływ uchybienia na treść orzeczenia. Spełnienie tego wymogu daje możliwość sądowi odwoławczemu dokonania oceny, czy rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się podniesionych naruszeń i czy miały one wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Analiza akt sprawy potwierdziła zasadność ustaleń Sądu Okręgowego w Katowicach w zakresie spełnienia ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania określonej treścią przepisu art. 249 § 1 k.p.k. Zebrany dotychczas materiał dowody wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony D. S. (1) jest sprawcą zarzucanego mu przestępstwa. Stanowisko to znajduje oparcie częściowo w złożonych przez niego wyjaśnieniach, jak również w materiale dowodowym wymienionym w zaskarżonym postanowieniu, a Sąd Apelacyjny w pełni podziela zaprezentowaną przez sąd meriti argumentację. Oczywistym jest, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza ostatecznie o sprawstwie oskarżonego. Ustalenie tego, czy istniejące obecnie prawdopodobieństwo przekształci się w pewność, czy też doprowadzi organy procesowe do innych wniosków stanowi przedmiot postępowania jurysdykcyjnego, znajdującego się w początkowej fazie. Ostateczne wypowiedzanie się w tej kwestii na obecnym incydentalnym etapie postępowania zażaleniowego byłoby przedwczesne i nieuprawnione.

Nie sposób podzielić argumentacji skarżącej, która kwestionując realizację przesłanki szczególnej określonej treścią przepisu art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k. podnosi fakt, iż w toku postępowania przygotowawczego zabezpieczony został cały materiał dowodowy, zaś podejrzany nie przejawiał zachowań o charakterze matactwa procesowego. Mając na uwadze okoliczność, iż zabrany w sprawie materiał dowodowy w znacznej mierze oparty jest na osobowych źródłach dowodowych, przy czym przeważająca część świadków jest znana podejrzanemu, nie tracąc z pola widzenia uprzednio podejmowanych przez D. S. (1) zachowań w postaci nakłaniania świadka D. S. (2) do prezentowania korzystnej dla siebie wersji wydarzeń (czego nie dostrzega obrońca), Sąd Okręgowy trafnie uznał, że na gruncie przedmiotowej sprawy aktualizuje się szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania stypizowana w art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k. Niemniej w świetle wywiedzionego środka odwoławczego podnieść należy, że dla oceny realności obawy matactwa bez znaczenia jest to czy oskarżony zdołał już podjąć tego rodzaju bezprawne działania. Stosowanie tymczasowego aresztu ma właśnie temu zapobiec. Ponadto nie jest racjonalnym wykluczenie zmiany zeznań świadków w toku rozpoczynającego się postępowania sądowego, bowiem mają oni taką możliwość. Z kolei prezentowana dotychczas przez oskarżonego postawa determinuje przyjęcie ewentualności podjęcia przez D. S. (1) działań ukierunkowanych na bezprawny wpływ na treść materiału dowodowego z osobowych źródeł dowodowych.

Ponadto zasadność dalszego przedłużenia aresztu tymczasowego wobec oskarżonego uzasadniona jest z występującą w sprawie przesłanką szczególną, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k.. Rację ma skarżąca, że dla poczynienia prawidłowych ustaleń w tym zakresie koniecznym jest dokonanie oceny realności grożącej oskarżonemu kary nie przez przyzmat samego ustawowego zagrożenia, ale przy uwzględnieniu okoliczności konkretnego stanu faktycznego. Z obowiązku tego Sąd Okręgowy w Katowicach wywiązał się bez zarzutu. Za konstatacją taką przemawiają podniesione w kontrolowanym orzeczeniu okoliczności w postaci wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa oraz jego skutków, a także działanie sprawcy w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 2 k.k.), co w pełni potwierdza aktualizację rzeczony przesłanki tymczasowego aresztowania. W następstwie powyższych ustaleń, zważyć należy, że surowe zagrożenie represją karną, stosownie do treści art. 258 § 2 k.p.k., pozwala domniemywać, iż ze strony oskarżonego istnieje realne zagrożenie, że może on podejmować działania zmierzające do zakłócenia sprawnego przebiegu postępowania. Dodać trzeba, że utrudnianie postępowania wynikające z surowości grożącej kary, o jakiej mowa w powołanym przepisie nie musi polegać wyłącznie na nakłanianiu świadków do składania fałszywych zeznań. Może przybrać ono również inne formy, jak nieusprawiedliwione niestawiennictwo przed organami procesowymi, czy uniemożliwienie doprowadzenia na rozprawę.

Brak było także podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o zasądzeni na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. W tym miejscu powołać należy przepis art. 626 § 1 k.p.k., który jednoznacznie stanowi, iż rozstrzygnięcie o sposobie ponoszenia kosztów postępowania zapada w orzeczeniu kończącym postępowanie. Natomiast przepis art. 84 § 2 k.p.k. nakłada na obrońcę wyznaczonego z urzędu obowiązek podejmowania czynności procesowych do prawomocnego zakończenia postępowania. Wolą ustawodawcy jest bowiem zapewnienie oskarżonemu ciągłej i skutecznej obrony jego interesów w toku całego postępowania właśnie przez wyznaczonego mu obrońcę z urzędu, aż do prawomocnego zakończenia sprawy. Do jej zakresu należy także

sporządzanie środków odwoławczych w postępowaniach incydentalnych, do jakich należą m.in. postępowania w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych.

Mając powyższe na uwadze, nie dopatrując się w złożonym środku odwoławczym argumentów, mogących wpłynąć na zmianę zaskarżonego postanowienia w kierunku wskazywanym przez skarżącą, jak też stwierdzając brak okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby uzasadniać uchYLENIE lub zmianę stosowanego obecnie środka zapobiegawczego - orzeczono jak w sentencji postanowienia.

SSA Mirosław Ziaja

Sygn. akt II AKz 968/20

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 15 września 2020 roku.

SSA Mirosław Ziaja